

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருப்பாவை மூப்பதும் எம்பெருமானார் பெருமையைப்

பேசுவதுபற்றியே எவ்வாடிக்குத்

திருப்பாவை ஜீய ரென்று

திருநாம மாயிற்றென்று ஸாதமான

நிர்வாணம் காட்டி

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதி பவங்கரம்

அண்ணாக்கராசாரியர் எழுதிய விவரஸம்

திருப்பாவை ஜீயர்

கிடைக்குமிடம் :

காந்தமாமா ஆபீஸ்,

சின்ன காஞ்சீபுரம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருப்பாவை ஜீயர்

— ஸ்ரீ காஞ்சி. அண்ணங்கராசாரியர் —

நம்மாடைய ஸர்ப்பிரதரயத்தில் எம்பெருமானார்த்
 துத் திருப்பாவை ஜீயரென்று ஸர்ப்பிரஸித்தமான வ்யப
 தேசமுள்ளது. திருப்பாவையில் மிக்க சுடுபாடு
 கொண்டு அதை மதுஸந்திப்பதில் போர அபிவிஷ்
 டரா யெழுந்த ஹி யிருந்ததுபற்றி அங்ஙன வ்யப
 தேச முண்டாயிற்று என்பது தவிர மற்றுமார்
 சிறந்த ஹேதுவமுண்டு. அதாவது, திருப்பாவையில்
 ஹிவா தபகரத்தலும் எம்பெருமானரைச் சித்திக்க
 வேண்டுமபடியான சொற்றொடர்கள் அமைந் திருக்
 கின்றன வென்பது. இஃது ஏறிட்டுரைக்கும் ஹ
 யிலுமறிக்கே மற்ற முறையில் விவரிக்கப்பட
 காண்க. மீமாபஸா சாஸ்திரத்தில் விநியோகப்ருதக்த
 வம் என்கிற சியாயம் சுண்டு பெரும்பாலும் அநுஸந்
 திக்கத்தக்கதாம்.

1. மாகழித் திங்கள்.

● மதிநிறைந்த கன்னுள் ● என்பதற்கு சந்திரன்
 நிறைந்த கன்னுள் - பரிபூர்ண கல்வபகும் என்பது ஒரு
 பொருள். மத - ஞானம்; அது நிறையப் போகிற
 நல்லநாள் என்பது உள்ளுறைபொருள். எம்பெரு
 மானார் அவதரித்ததான் இருள்தருமா ஞானந்தவர்
 களுக்கு ஞானம் நிறைவதற்கு ஹேதவான நன்னு
 ளன்னோர் 'நிறையப்போகிற' என்ன வேண்டுமிடத்து
 (நிறைந்த) என்றது காலவழுவமைதி யென்பர்

தமிழர். “ஆசம்ஸாயாம் பூதவச்ச” என்பது வட மொழி வியாகரணம். யதிராஜ ஸப்ததியில் • அந் பாய விஷ்ணுபத ஸம்ச்சரயம் பஜே • என்கிற சுலோகத் தினால் எம்பெருமானார் விலகாண சந்திரனாக ப்ரதி பாதிக்கப்பட்டுள்ளார். அந்த யதிராஜசந்திரன் தோன்றிய நன்னுள் என்னவுமாம். சித்திரைத் திங்க ளானது மனிதர்களுக்கு முதல்மாதம். மார்கழித் திங்களானது தேவர்களுக்கு முதல்மாதம் என்னும் பொருத்தமுள்ளது. இது வியாக்கியானங்களிலும் விசதம். ஆகவே, ஸ்வாமியின் அவதாரம் முதல் மாதத்திலென்கிற ப்ரஸித்திக்குக் குறையிலலை.

2. கையத்து வாழ்வீர்கள்.

[பாற்கடலுள் கையத் துயின்ற பரமன்] திருப்பாற் கடலிலே துயின்ற பரம்புருஷன் கரீரபந்தராதன். நய் மாழ்வார் “உனது பாலேபேரால் சீரில் பழுத்தொழிந் தேன்” என்கிற பாசுரத்தினால் பகவத் குணங்களைப் பாலாகப் பேசினார். அவர்தாமே அக்ருணங்களைக் கடலாகவும் பேசினார் “சீர்க்கடலையுள் பொறிந்த” என்ற பாசுரத்தினால். இவற்றுக்குச் சார்பாக “அந்த குணஸாகரம் ப்ரஹ்ம” (அனந்தமான குணஸாகரத்தை யுடையவர்) பரம்புருஷர் என்கருளினார் ஸ்ரீ பாஷ்ய காரர். அவ்வளவோடு நில்லாமல் அக்ருணங்களைப் பதமது திவ்யக்ரந்தங்களில் வாய்வெருவுவதும் செய் கின்றார். எவஞ்ச, பகவத் குணஸாகரத்திலே அஸ்தமி தாந்ய பாவராய் இன்புறும் பரமர் எம்பெருமானா ரென்க.

3. ஒங்கி புலனெந்த உத்தமன்.

“மண்மிசை யோனிகள் தோறும் பிறந்து” “ஞானங்களிந்த நலங்கொண்டு” இத்தியாதிகளான நூற்றந்தாதிப் பாசுரங்களிற்படியே எம்பெருமானை விட ஒங்கி - அதிசயித்து. உலகத்தையெல்லாம் ஸ்வா தீனமாக்கிக்கொண்ட உத்தமர் ஸ்ரீராமாநுஜ ரொரு வரே. ஒருவர்க்கும் ஒன்றுஞ் சொல்லாதவர் அதமர்.

நிர்ப்பந்தத்தினால் சொல்லுபவர் மத்யமர். தம்முடைய கருணையினால் தாமே சொல்லுமவர் உத்தமர். *ஓராண் வறியா யுபதேசித்தார் முன்னோரென்கிற உபதேச ரத்தினமாலையின்படி உத்தமர் ஸ்ரீ ராமாநுஜ ரொரு வரேயாவர். நூற்றந்தாதியில் *மற்றொருபேறு மதியா தென்கிற பாகரத்தில் உத்தமனாகவும் கூறப்பட்டுள் ளார்.

4. ஆழி மழைக்கன்னு ஒன்றுக் கைகரவேல்.

இப்பாட்டில் எம்பெருமானுடைய ஆழியும் சங் கும் சார்ங்கமும் வருவதனால் "அடையார் கமலத் தலர்மகள் கேள்வன்" என்கிற நூற்றந்தாதிப் பாகரப் படிக்கும். "வவ்ருதே பஞ்சபிராயுதைர் முராரே:" என்கிற யதிராஜ ஸப்ததிப்படிக்கும் பஞ்சாயதாழ் வார்கள்ளின் ப்ராதுர்ப்பாவ விசேஷமான எம்பெரு மானார் ஸீஸப்பூட்டப்படுகிறார். ஒன்றும்க் கைகரவேல் — அருமையாகப் பெற்ற அர்த்த விசேஷங்களை ஒன்றும் ஒளித்திடாமல் வர்ஷித்த மேகம் * இராமா னுர னென்னுஞ் சீர்முயிகே. ஆழியுள் புக்கு என்ற விடத்து "உபசிஷத் துத்தாப்தி மத்யோத்தகுதாம்" என்கிற ஸ்ரீ பாலியகார திவ்யஸூக்தி மிகப்பொருத்த மாக அநுஸந்திக்கத்தகும்.

5. மாயினை மன்னு வடமதுரை.

ஆயர் குலத்தினில் தோன்று மணிவிளக்கு எம்பெரு மானார். இடக்கை வலக்கை யறியாத இடையர்கள் வாழ்ந்தவிடம் திருவாய்ப்பாடி. அதில் தோன்றிய அணிவிளக்கு 'ஆயர்பாடிக் கணிவிளக்கே!' என்று யசோதைப்பிராட்டியா லழைக்கப்படுகிற * அச்யுத பாநுவான கண்ணபிரான். க்ருபக: என்று ஆளவந் தாரும், *வ்ருத்த்யா பகர் நரவடி* என்று மணவாள மாநிணிகளு மருளிச்செய்தபடி பகப்ராயர்களான அஸ்மதாதிகள் வர்த்திக்குமிடமும் ஆயர்குலமாதலால் இருள்தருமா ஞாலமாகிற இவ்வாயர் குலத்திலே தோன்றிய அணிவிளக்கு—ராமாநுஜ திவாகரர். "புண்யாம்போஜ விகாஸாய பாப த்வாந்த கடியாய ச

ஸ்ரீமாநாதரபுத் பூமேன ராமாதுஜ தீவாகரம்" என்னக்
கடவதே.

6. புள்ளுஞ் சிலம்பினகான்.

"புள்ளரையன் கோயில் வெவ்வை விவரிசங்கு"
என்பது எயம்பெருமானார்க்கு மிகச் சிறந்த ப்ரத்யாக்ஷ
ஞாபகம். "பாவனை கண்ணத்துள் பாஞ்ச சன்னி
கதம்" என்றபடி பாஷிபாகுத தீர்த்தது சங்கு:
ஸ்வரமி யெம்பெருமானும் 'துத்தே தகவத் தவள
மதுரமி சுதத ஸ்தவைகருபம் ரூபம் யஸ்ய ஸ்படயஜிதி
ராம யப பணீநத்ரவதாயர்" என்றபடி பாஷிபாகுத
தருந்தத்தவர். மீதச் சங்கு வாய்ந்ததெனினில்
[புள்ளரையன் கோயில்.] பூமருபப் புள்ளினங்கள்
புள்ளரையன் கழி சூழ்மாப் புள்ளைமே' என்று
பொய்யாழ்வார் புள்ளரையன் கோயிலாகத் கூறிய
திருவரங்குதில் கரழ்ந்தது. சக்கரம் சங்கு என்ற
பூரணத் தவ்யாயுதங்கள் சக்கரமானது 'கருதுமிடம்
பொருது' என்ற அருளிச் செய்யலின்படியே 'காழிவிப்
லொஷாத் நாகா கார்யம் சவுங்கனாகாக பாஷ்ய
ளஞ்சாரங்கள் செய்துகொண்டிருக்கும். திருச்
சங்கு அபாடியனறாய் "உன்பது சொன்னல் உடனளந்
தான வாயமுதாய், கணபனட கானிமை உடனண்
னை கைத் தத்தே" என்னும் படியிருக்கும். ஸ்வாமி
தாரமம் "யாவச் சார பாதம் சுதரைக ஸ்ரீரங்கே ஸுத
மாஸவ" (சரணாக் கத்யே) என்ற ஸ்ரீரங்கராதன்
கடடகாயைப் பற்றுக கோயிலே கதியாயிருந்தவர்.
ஆகவே 'கோயில்கங்கு' என்றது ஸ்வாமி யெம்பெரு
மானாரச் சூ மகப் பொருத்தம்.

7. கைச் சென்றெங்கும்.

[கைத்து பேசின பேச்சரவம்.] பூர்வாசார்ய ஸலக்தி
கனொடே கலத்தருக்கும்படி (அவற்றுக்கு முரண்
படாதபடி) ஸ்ரீஸலக்தி யருளிச்செய்தவர் ஸ்ரீராமாநு
ஜர் என்பது தவருளைய தவயஸலக்தியினால் லீத்தம்.
ஸ்ரீபாஷ்யம் தொடங்கும்போதே "பகவத் போதாயந
கூதாயம் விஸ்திர்னம் ப்ரஹ்மஸலக்தி வ்ருத்திம்

பூர்வா சார்யாஸ் ஸந்திதழி நி: தம்மதாறு ஸாரேண
ஸுத்திராகுராணி வ்யாக்ய்யாஸ்யக் தே" என்றாநுளிச்
சொந்தவர் ஸ்வாமி யொருவரையன்றே. அன்றியும்
கவந்து போகவதாவது ஸ. மொழி தென்மொழிகளைக்
கவந்து மணிப்ரவானமாகப் பேசவது இத்தகைய
கீரந்தம் முதன்முதலாகத் திருவாரூரயிரப்படியே
தோன்றியது. அதுபின்னா ஸானியகாயினும் "எதி
ராசர்பேரருளால்" என்று மணவாளமாதனிக ளருளிச்
செய்தபடியே ஸ்வாமி கற்பித்த நடையேயாம் அது.
ஆகவே ஒருமொழிகளைக் கவந்து பேசின பேச்சுக்கு
நிதான பூர் ஸ்வாமியென்று குறிப்பிட்டவாறு.

8. கீழ்வானம் வெள்ளென்று.

"மிக்குள்ள பிள்ளைகளும் போவான் போகின்றா
ரைப் போகாமல் காத்த" என்றால் ஸ்வாமிபின்
ப்ரபாவமென்கு ஸபுரிக்கும். "அர்வாஞ்சோயக்பத
ஸரணிதவந்தவமாச்சித்ய. பூர்வோழித்தா யஸ்யாந்
வ்யாபாசகா தேசிகா முத்திரா நி" என்ற பட்டர்
ஸ்ரீஸுலக்திப்படிக்கும். "பாத போடியோஸ் ஸம்பக்
தேக ஸமித்யாக் சிபவாத்" என்ற சிகமாந்த மகர்
ருளாஸுலக்திப்படிக்கும் திருவடி. ஸர்பந்தத்காரே
பிள்ளேஸர்க்களையும் திருவடி ஸர்பந்தத்காரே முன் ஸுர்
க்களையும் வாழ்வித்தவர் ஸ்வாமி வெற்பொருமானார்.
மிக்குள்ள பிள்ளைகளென்றது ஸ்வாமிக்கும் பூத்யர்களை
யிருந்த பூத்யர்களை. அவர்களைப் போகாமல் காத்து
என்றதோடும் அவதரித்து அவர்களை நற்கதி செய்ந்து
வித்தபடியைக் காட்டுவதாம்.

9 தூமணி மாடத்துச் சுற்றும்.

[மணிக்கதவம் தான் திறவாய்] மணிவென்று
ரத்தனத்திறகுப் பெயர் வாய் வளங்களுக்கையாலே
ஒளிபது என்கிற ஸங்கதைய ஸுத்திதமாகிறது. கதவு
என்பதுபதார்க்குங்களைச் சேமித்துவைப்பது. ஸ்வாமி
யினுடைய சிவ்யக்ரந்தங்களை இங்குக் கதவைப்பன.
ஸ்வாமி உருளிச்செய்தவை பூர்பாஷ்யம். வேதாந்த

தீபம், வேதாந்தஸாரம், வேதாந்த ஸங்க்ரஹம், சீதாபாஷ்யம், சரணுகதி கத்யம், ஸ்ரீரங்க கத்யம், ஸ்ரீவைகுண்டகத்யம், நித்யம் என்று ஒன்பது தீவ்ய கீரந்தங்களாகையாலே அவையே இங்கு மணிக்கதவமெனப்படுகிறது. அவற்றைத் திறக்கவேணுமென்றது— அவற்றிலுள்ள அரிந்த விசஷங்கள் எங்களுக்குமும் நிலமாம்படி விளக்கி யருளவேணு மென்றபடி.

10. நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற.

நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற வம்மனாய் அருங்கலமே! என்ற இரண்டு விளிகளிலும் ஸ்வாமியின் ப்ரத்யயிஜ்ஞை நன்கு உண்டாகும். நோற்று என்றது மஹாபாக்ய வசத்தாலே என்றபடி. ஸுவர்க்கம் புகுகின்ற = வர்க்கமென்று ஸபூஹத்திற்குப் பெயர் : ஒரு வகுப்பு என்றபடி. (ஸு) என்பதனால் மிகச்சிறந்த வகுப்பு என்றதாகும். யாதவ பாகாசரிடத்திலே வாசித்துக்கொண்டிருந்து அவர் சரையையிலே ஒதுங்கியிருந்த ஸ்வாமி அவருடைய கருத்தின்படியே ஆபத்துக்களை யடைந்து போகாமல் நம்போலியர்காரின் பாக்யவசத்தாலே பெருந்தேவி மணவாளான பேரருளாளானது பரமஜ்ஞைபக்து இலகஷாதி ஸ்ரீவைஷ்ணவ வகுப்பின புகுந்து அனைவர்க்கும் தாயாயிருந்தவர். சுவர்க்கம் என்பதற்கு ஸ்வர்க்கமென்கிற பொருளானாலும் “யஸ் த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ நீரயோ யஸ்த்வயா விரா” என்ற ஸ்ரீராமாயணத்தின்படி எம்பெருமானோடு கூடப்பெற்றவ ரென்றதாகும். எரித்தாற்ர மத்தில நீண்டும் வகுவிஞ்ஞமென்று சொல்லிக்கொண்டு வந்த வேடனும் வேருவீச்சயுமான பகவத்தம்பதி களோடே கூடப்பெற்றவனெ கூறினபடி. அருங்கலமே! என்றது அருமை அபருமை வாய்ந்த ஆபரணமே! என்றும் உத்தம ஸத்பாத்ரமே! என்றும் பொருள்படும். நம்புடைய குருபரம்பரையிலே மஹாபூஷணமாக விளங்குமவர் ஸ்வாமி. “தஸமிந் ராமா நுஜாரயே குருதிச பதம் பாதி நாந்யத்ர” என்றுமபடிக்குப் பொருத்தமாக உத்தம ஸத்பாத்ரமாயும் விளங்குமவர்.

11. கற்றுக் கறவைக் கணங்கள்.

இப்பாகரத்தில் கற்றுக் கறவையென்று தொடங்கி கோவலர்நம் பொற்கொடியே! என்னுமளவுமுள்ள விளி பூர்த்தியாக எம்பெருமானார் தன்மையையே தெரிவிக்குமகாயிருக்கும். கற்று-சொல்லார் தமிழொரு மூன்றும், கருதிகள் காங்கு மெல்லியில்லா வறநெறியாவும் தெரிந்தவன் என்ற தூற்றந்தாதிப் பாகரப்படியே எல்லாக் கவிவிகளையும் கற்று; [கறவைக் கணங்கள் பல கற்று] பஞ்சாசார்ய பதாச்சரித* என்று யதிராஜ வைபவத்தில் கூறியுள்ளதை விவரிக்கிறபடி. “கவா மங்கேஷ” திஷ்டந்தி புவாசரி சதுர்தச* என்கிற படியே கோக்கள் பதினான்கு லோகங்களையும் தம்முள் வலிக்குமாபோலே சதுர்தச வித்யைகளையும் தம்முட் கொண்டு நன்னாகக் கறக்கு மாசாரியர்கள் பலரிடத்திலும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்கள் கேட்டு உயர்கவா ஸ்வாமி. பெரியகம்பி பக்கலிலே பஞ்ச ஸம்ஸ்காரம் பெற்று மந்த்ரார்த்தங்கள் கேட்டும், பெரிய திருமலை கம்பி பக்கலிலே ஸ்ரீராமாயணார்த்தம் கேட்டும், திருக் கோட்டியூர் கம்பி பக்கலிலே ரஹஸ்யார்த்தங்கள் சிகழித்தும், திருமாலையாண்டாள் பக்கலிலே திருவாய் மொழிப் பொருள் கேட்டும், ஆனவந்தார ஸ்வாமி ஸ்ரீபாதத்திலே அருளிச்செயல் கற்றும் கல்வராததைகள் கேட்டும் போந்தவராகையாலே கறவைக் கணங்கள் பலகறந் தென்றது ஸ்வாமிக்கு மிகப் பொருத்தம். அதற்குமேல் [செற்றார் திறலியச் சென்று செஞ்செய்யும்] எம்பெருமானார் நிர்த்துணனென்றும் நிர்விபூதி கெனென்றும் நிர்லக்ஷ்மிகெனென்றும் தீவ்யமங்கள விக்ரஹ குர்வனென்றும் செல்லுமவர்கள்—செற்றார்; அவர்களுடைய திறலிய—வாக்ஞயிடுக்குத் தொலையும் படியாக, திசைதொறு மெழந்தருளி வாதப்போர் நிகழ்த்தியவர் ஸ்வாமி. “விப்ரம் நிர்ஜித்ய வாதநி” என்கிறபடியே இது குற்றமாகையன்றிக் கேளித்தார்த்த ரக்ஷணர் த்தமாகச் செய்ததாகையாலே கற்றமேயாயிற் றென்று காட்ட *குற்றமொன்றில்லாத* என்றது. கோ என்தும் வடசொல் நாரார்த்தமாகையாலே ஸ்ரீஸூக தியையும் சொல்லக்கடவது; “யத்கோஸஹஸ்ர மப

ஹந்தி தமாம்ஸிபும்ஸாம்" என்றவிடத்திலுமிதுகாணலாம். கோ வல்லவர்-மஹாவித்வான். அவர்தம் பெற்றுகொடி—ஸ்வாமி. கோ அ(ம்)ஸ்-ஸ்வதந்திர சல்லர்.

12. கணத்தினக் கற்பெருமை.

ஸ்வாமியின் திருவவதார ஸ்தலமான பூர்பெரும் பூதாரில் இரட்டித்து ஸேவிக்கும் பாகபரிது. பூருவா சாரியர்களும் தங்கள் வியாக்கியானங்களின் முடிவிலே எம்பெருமானாரை ப்ரஸ்தாவித்திருக்கும் பாகரமுபரிது. இங்கு இவ்வளவே நாமெழுதப் போதும். ஆரினும் சிறிது விவரிக்கலாகிறது. இப்பாட்டில் நற்செல்வனென்றது ஸ்வாமியைக் கருதி. நற்செல்வனென்பதை வாடமொழியிற் கூறவேணுமானால் கஷ்மி ஸம்பக்ஷி என்னவேணும். பூரீசாமாயணத்தில் • கஷ்மஜே கஷ்மி ஸம்பக்ஷி • என்னப்பட்ட இனையபெருமானையன்றி இனையாழ்வாராகத் திருவவதரித்தவர். அவர் "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்று ஸ்வாவதாரத்திலே அடிமை செய்யப்பெற்றார்; "வர் "சித்ய கிங்கரோ பவாமி", என்று அர்ச்சாஸ்தலங்களிலே ஒப்புயர்வற்ற அடிமைகள் செய்யப் பெற்றார். "மன்னிய தென்னாங்காபுரிமாமலை மற்று முவாழி காள்",

13. புள்ளின்வாய் கிண்டாண்.

இப்பாட்டில் கள்ளந் தவிர்த்து கலந்தென்றது உயிரான சொற்றொடர். "கிட்டு உகருதம் பரபம் சோரேணுத்மாபஹாரினு" என்றபடி ஆத்மாபஹாரக் கல்வமென்றுண்டு; அது தவிர மற்ற ஒரு கள்வம் கேண்மின்; "ஏகஸ் ஸ்வாது ந புஞ்ஜீத புஞ்ஜீத பஹு பிஸ் ஸஹ" "இன்கனி தவியருந்தாவ" என்கிறபடியே பேசுபவர்தார்த்தங்களைப் பலரோடங்கடி யறுபவித்துக் களிக்கையன்றிக்கே அசவறியாதபடி யறுபவிக்கக் களவம்; எம்பெருமானார்க்கு முற்பட்ட சூசாரியர்கள்தான் இத்தகைய கலவாருந்தது; அதனைத் தவிர்த்தவர் ஸ்வாமி யொருவரே. தவிர்த்து எல்லாரோடங் கலந்து அறுபவித்தவர். "பின்னை களெல்லா

ரும் பாவவக்களம் புக்கார்" என்றதும் ஸ்வாமியின் பெருமையை கிளைப்பூட்டும் பாவவக்கள மனப்பது காலச்சுப மண்டபம்; அதில் எல்லாம் பழம்பெற்றது ஸ்வாமியிக்கு மூன்று இல்லை; அதிகார சேகரணம் ஸ்ரீ பகவத் விஸ்தரிப்பப்பட்டிருந்தார்கள். இவ்வுட்கு மேற் பகவதிகார ஸம்பத்தி யில்லையென்று சொன்ன ஸ்வாமியின் காலத்தில்தான் பின்னை எல்லாரும் பாவவக்களம் புக்கார், அதனை நன்கு காட்டின படி.

14. உங்கள் புறங்கூடைத் தோட்டத்து

இப்பாட்டில் "செங்குழை வாய்க்கெழ்ந்த ஆம் பல்வாய் கூப்பின" என்பதில் ஸ்வாமியின் திவ்யப் பாவமொன்று கிளைவுக்கு வரும். ஸ்வாமி யாதவ ப்ரகாசரி த்திலே பூர்வபகடி வேதாந்தம் வாசித்த போது "ஸ்ரீவம் கல்வதர் பாத்ரம்" ஐதக ஸ்வாமியம் ஸர்வம் "தத் தவமளி" இத்யாதி ச்ருதாங்கங்களுக்கு அவர் கூப்பாத்தம் கூற. ஸ்வாமி "இப்படியன்றி பொருள்" என்ற உபபங்கமான அத்தகையவச் செய்ய, மேல் வாய் திறக்கமாட்டாதே ஐங்காரம் பண்ணிப் போத்ததாக வைப்பை நால்கள் விளம்புகின்றன. அது இங்கு கிளைவுக்கு வரும். ஸ்வாமி திருவாய் மலர்ந் தருவியது செங்குழை வாய்க்கெழ்ந்த ப; யாதவர் மறு மாற்றப் சொல்ல மாட்டாமே வாய் நுழைக் கிடந் தது ஆர்பல்வாய் கூப்பினமை. மேல் "செங்கல் பொழைக் கூறை வெண்பல் தவத்தவர் சம்பன் இங்கு கோயில் சங்கிடுவான் பொகின்றார்" என்றதும் ஸ்வாமியின் மிகப்பெருத்தம். செங்கல்பொழைக்கூறை = "சங்குணை க்ருவீத பீதவஸா" என்ற வாய்ச்சி யில் பிறற்றப்பட்ட திவ்ய நூர்த்தி வெண்பல் = "அச்சுபபதார்ப்பது யுகம்ருக்மவ்யாமோ ஹாசஸ் சதி தராணி" இன்னுய மேகே என்றும் படி. பகவதிரக் த ஸார்வஜனமரணகாலே "யத் தஸ்ய தஷ் - தே ந்யத்" என்று மசரணை தச்சயத் தந்தபங்கதி" என்று படி. இதிர்பாட்டில் பல்வக்காட்டப் பொருள் தவத் தவர் = மய, மம என்னுதே தவ, தவ" என "செஷத் - ம் பரிமலிக்க கிற்றவர். தங்கள் திருக்கோயில் = அபுதனை ரூடைய ஆதின த்திலிருந்த கோயில் தங்கள் திருக்கோயில்

பட்டவொரு தெய்வத்தைப் புதல்வனாகக் கொண்ட
 நந்திகுடபன் போலே ஸ்வாமியும் 'மதுராஜ ஸம்பத்
 குமாரா!' என்னும்படி செவயப் பிள்ளையைக் கும்
 புத்திரராகப் பெற்றவர் (உபய) உபயவென்
 கிறத நாமம் ஸ்ரீ தமாகிறதென்று கொள்ளத்திற
 யில்லை. (கோயில் கப்பான்) * ஸ்ரீமதி ஸ்ரீரங்க சாய
 மதுபதரவா மதுநாம ஸம்வரத்தய* எனும்படி
 ஸ்ரீரங்க ஸ்ரீமத கரத்தனன்னவர் ஸ்வாமி. (கொடித்
 தோளும் தோரண வாசல் கப்பான்) "உபய விபூதி
 ஸா தாஜய பட்டா ஷீஷதா!" எனது ஸ்வாமிக்குக்
 கட்டியவர். கீழ் * கோயில் காப்பானே * என்பதனால்
 லீலா வட்டிஸாஸாஜய பட்டா ஷீஷதா உசா. * நறு
 துங்கு உதய விபூதி ஸாஸாஜய பட்டா ஷீஷதய்
 உசா உலகிறது. 'கொடியணி கொடுமை' தோபுரம்
 குறுகின * உதவரைத் தோரண * நிறத்து உதயம்
 தெய்வதன உலக * எனது படி கொடித்தோளும்
 தோரணவால் உதய வட்டிஸாஜய, அந்தயம் பிறர்
 புகுதபடி கரத்தநாபவர் ஸ்வாமி.

17. அம்பரமே தண்ணீரே.

அம்பரத்தையும் தண்ணீரையும் செற்றையும்
 அறம் செய்யவா ஸ்வாமி * அம்பரம் வியோம எஸ்
 த்ரயோ என்ற நிகண்டிப்படி அம்பரமாவது ஆகா
 சம்; பரமாகாச மேனப்ப கிற பரமபதா. அளையும்,
 விநாயகத்த தண்ணீரையும். * அந்நம் ப்ரஸாதே கி
 வ்யஸு நாத * என்று உபக்ஷித்தல் அன்னமாகச்
 சொல்லப்பட்ட பரபரஸ்ரீமாநுபவத்தைய. அறஞ்
 செய்யுமெம்பெருமான் கம்புமாத்ரபரஸ்ரீமாநாயாய
 உடகர்த்த என்னவர் எம்பெருமானா. மல "அம்பர
 மூடறுத்து ஓங்கயுலகளந்த வும்பர் கோமான்" என்ற
 தும எம்பெருமா னுரை நன்த நிபபூட்டும். ஆளவந்
 தாநுடய சரம த்நமேஷ்யை ஸ்வாமி ஸேவககப்
 பெற்றபோது 'ஆளவந்த' ராடே நான சாந்து
 வாழ்ப பெறில் பரமபதத்திற்குப் படிக்கடியிற்
 பேசின!" என்று ஸ்வாமி பணித்ததாக ப்ரஸித்தி.
 ஆளவந்தாரோடே சேர்ந்து வாழ்ப பெருமற போன

தும் உயற்பாற் பாரதநாகியாக சீலாகற்படியும்
 "ஏகவெண்ணோ நான்" என்ற ஸூகஜிப்படியும்
 அவருடைய விவகலனுக்குடைய பாதகார யோக்கப்
 பெற்ற ப்பாடமனால உதயவிபூதிக்கு லீலாவிபூதிக்கு
 மும் திவ்யசகலர் தள்ளி உபய விபூதியையுர் ஒரு
 போங் யாக்கனவர் நம் ஸவாட யவந்து ப்ரஸித்த
 மாயிற்று. 'மதுசுகனி சொன்ன சொந்த பவாதி
 கை உதயகாணமினை' எனறவிடத்து விவாககியா
 னத்தில உபய விபூதிக்கு உதயசகலர் தள்ளின
 பெணை பட்டாடையாக உதயச் செய்யப்பட்ட
 டிவ்யதா தும் உபபெருமை ஸவாரிகுதி கி புநர்ந்யாய
 னித்தமே அபரதத்தை - பரமகாசத்தை. உதய
 குத்தவர் எனற மாயிற்று.

18. உந்துமதகனிற்றன்

இவராகிய மலையாள வயாபிந்தக் திருப்
 பானய ஜிபிபென்று வயாபிந்தக் துணை மயிற்றென்றுப்
 ப்ரஸித்தமாதலால் உதயகாணியை எதுவுர் விவரிக்க
 வேண்டுகறில்லை. ஆனால் மேலும் மேலுள்ள விவ
 தானகுகுகுக சேர இங்குமொன்றுரைப்போம்.
 கந்தங்கமருங்குமலி' என்று கேச பாகத்தை இடுச்
 சொன்ன ஸவாரியிட்டு நினைவள்ளத்திட்டு கிருக்கி
 பானைய பரமபாதி மோத மதகனான யதி
 கள் கையாய உதிரபாதி மண்டன மெயரு பரு
 வர்கள். அங்குமொன்றுக்கு காரித்தன் மதல துடிய
 முடியுர் உதயகாணை மதலு. எனறும் "கடைய
 சிகாடமொன்று" எனறும் மிகவு. சேதரினை பற்றியதி
 கா "எனமும் கப மதலிகா மொ சமதந்து உதய
 படி உதய சிகாபந்தத காதி ஸவாரி மேலவ
 ஸாகுத்தவழிது கருந்தனர அது மயிக்கு பட்ட
 தாயிற்று.

19. குத்து விளக்கெரிய

கருத்தகாட்டியுர் கருதிபகனிலை மயிக்கு மறாநர்
 பதினைட்டு பாயாயம் எழுந்தகாரி ரஹஸ்யமாதத
 திசேஷம் பெற்று அவவிடத்திலேயே அகதச் சலாக்கு

[illegible]

21. ஏற்றகனங்களுதில் பொவ்விதேதரிப்ப.

‘வள்ளல பெரும் பசுக்கள் ஆறறப் படைத்தான்’
என்றும் போது ஸ்வாமியின் பேருமை தனா வேறு

[illegible]

பாடலையுண்டு தன்னுள்ளம் தடித்து அதனால் வலியில்ல
 சேயிரமோறுடன் என்று சரிய சங்கமாகச் சொல்லப்
 பட்டவர் ஸ்வாமி கல்கில சங்கம் நேரயமான
 புண்ணவயுண்டு ஓச நகவியிருக்கும். யதிராஜஸிம்ஹம்
 திருமங்கை பாழ்வாண்டவ தீவபஸுதகதிகளைபுண்டு
 அதனால் தடித்திருக்காமன்கிரா அபுதநார் உதறித்
 மடையும முழங்கும விலகணமாயிருக்கும். முந்நா
 றுண்டு வேதகோதின பரதவாஜமந்நாவுத்தகு தேவேந்
 திரா வேதங்களை மலையாகக் கட்டினனென்று
 வேதமே சொல்லுகையாலே வேதமே மலையாகக்
 கொள்ளவிரியது. அதில முழங்காவது * தாமஸப
 தத்வா சீதரிதம் குதாபா * எனனுமபடி தாம
 ஸுதக்ஷமங்கன பொதுநிருத்தகுமி ம. அதிலே மன்
 னிக் கட்டநது வெளிக் கிஷயங்களில் திருக்கண செலுத்
 தாரித * ஆத்மநீயவ உதமாநம பச்சந ஸுதித்தருப
 பவர் ஸ்வாமி. (அதிவுந்து) ஏமா அவதரித்தது
 எதற்காக? என்று தம் அவதார பரமேசுனைகதைக்
 குறிகொண்டு என்றபடி. (தீவிழிந்து) (அமரகோச)
 * புத்தநா மநீஷா திவுணா தி * என்றவிடத்து புத்திபர்
 யாமமாகப் படிக்கப்பட்ட (தி) என்பது புகுத்
 தியென நீற்கிவறது. அது வித்தத்திருப்பது—யானிக்
 தருபது ஸ்வாமிக் காலனக (பப்பாடும் போந்து
 உதறி) * ஸ்ரீசங்கம் கரிசைலமஞ்ஞகயாந தார்ஷ
 யாதரிஸிம்ஹாசாலன ஸ்ரீகர்மம் புந்ஷாத்தபருச
 பதர் நாராயணம காமிசம், ஸ்ரீமத் தலா, தீவபரயாக
 மதுரா யாதயா கயா புஷகரம் ஸானகரபயிரிர்
 நீஷுவய சமீத ராமாதுஷாயம் ஸுநீ * என்கிற
 படியிய எண்ணிசையும் பாதசாரததாலே ஸஞ்சரித்து,
 ஆலகாவது வ்பக்காகுணடாலில அவர்களை உதறி
 வருளினவர் ஸ்வாமி.

24. அன்றிவ்வுகைமனந்தாய்.

இதில் "வென்று பகை கெடுக்கும் நின் கையில்
 வேல போற்றி" என்றதை உபதராகக் கொள்க.
 கொலவது கொல் எனனுமாபேராலே வெல்வது வேல்
 எனப்படும். கண்ணபிரான திருக்கையில வேலாகச்

கொல்லப்படுவது திருவாழியாழ்வரன். ஸ்வாமி திருக்
கையில் வேலாகச் சேரலப்படுவது தரிதண்டம்.
யைத் ததயி. "வெவக ஸேநே யஜிபதிரபூக் வேத்ர
ஸ்தஸ தரிதண்டம்" என்று, "சேனையர் கைய ஸ்வாமி
யாகத் திவ்வமதரிக்க. உபயவபூக் நீரகாஹ சிபுண
மயி அவசுண்டய திருக்கையிலுள்ள திரப்பிரமபி
தன தரிதண்டம் மாயிற்று எவ்வப்பாட்டது அக்கத்
திவ்வபூக் எவ்வவ சகநிபா அவ்வவமும்
வொவ்வின் தரிதண்டம் தக்க நுண்பெவ்வ நாம
பெவ்வகை ஸ்வாமிக்க. பேசவேவ்வயி. பெவ்வம
கெவ்வலார் தரிதண்டம் ததி. மேலா மதவ்வநுதரத்
தவ்வமலா மதரிதிப் பேசப்பட்டுளவ. அவ்வவம்
கெவ்வயி. அவ்வவவ்வவ வரிதண்டம் வந்த
தண்டம்—ராமநுஜனய வரிதண்டம், கஸ் தரி
தண்டம்" என்று, "ததி. ராமநுஜனயிப் பேச
கெவ்விரவ்வதண்டம் தரிதண்டம் அவ்வப் பேசப்
பட்டது. அவ்வயி அவ்வயி அவ்வயி அவ்வயி
மேவ்வததி வரிதண்டம். அவ்வயி அவ்வயி
வரிதண்டம் அவ்வயி அவ்வயி அவ்வயி அவ்வயி
வரிதண்டம் அவ்வயி அவ்வயி அவ்வயி அவ்வயி
வரிதண்டம் அவ்வயி அவ்வயி அவ்வயி அவ்வயி

25 ஒருத்திமகனாய்ப் பிறந்து

நித்யவானுயிர் தன் தீவர நினைத்த சஞ்சன்
க வாதப ப ம பித்த உண வாயிற் றி னெழுந்
டு ஸ நி நிவா ளவ மி. க. ளவ கணவாஸி த்
தி லை அளர்த் . வான க ம . தீபயிரந்த . பால,
ந லெ மி க்த களர்துத் . லைக வந் தீபயி ரந
வர் ஓவர் ப் ளாத . கவலைய உக நப்
பிண்ட பித் . (உபாபச் செம் .) ஸிபயி ஓளித் து
வளர்தவா வவாமி, வாழய டவாமி. தீவி வாதப
விபத ினத் தவெகைத் தவாமி அக ச ஸ்றுந் ிவா
கவது பச உதவா தம் பரடாவகாளை பெவலா ற ஓளித் து
வவாதுத் தவதாதத் மவ தீது. கவலவர் ஆஸுர
பரக் தவளின் வாயிநநில பவெபெவா லிவாஸி.
"பவவண்ட த் தவவண்ட தாவதவா:" பாவவண்ட

ஸாதர மஹாபடபா முகாச்சி: என்று சொப்பாசுமே
யன் டர சபப டாச ஸ்வாமி. (கெடுமால்) சேச
தேவ, ஹப சூரணடவர். "அச்சுத பதாபுஜ மகம்
நக்ம ஸ்வாமோஹத்".

28. மாதேவ மணியவந்தரது மரங்கழி நீராடுவான்.

[illegible]

எம்பார் பின்னான் முதலானார ஸ்வஞ்ஞராக் கினவர் ஸ்வாமி. (பகவத் குணங்களை எவரும் பறையாற்றினவராகவாயே தாழ்ம பறை யெனத் தஞ் வர் (பகவாண்டுகரப்பார்) பெரிபாழ்வார் போலே எம் பெருமானாகத் தாம் பலலாண்டு பாடினது மட்டு மன்றிய பலவாசிரவரைப் பாடுவிக்வும் வல்லராயிருந்தார். (கோலினக்கு) ஸ்ரீ வைஷ்ணவ குல ப்ர தீபமாய் நுந்தவர். (கொடி) ஸ்ரீமலலக்ஷண பாரிந்தர் ஸ்ரீதந்த விநயத்வஜ்' மென்று பிறரைச் சொல்லும் போது ஸ்வாமிக் 'ச் சொல்லவேண்டிமா? விஷ்டாத் வைத ஸீத்தாத விநயத்வஜ்'மெனக். (விதானம்) கண்ணன் வடமதுரையிலிருந்து திருவாய்ப்பாடிக் கொடுத்தருளு. போது "தொடுத்தது மேல விதானமாய் பெளவீரரவரின்" என்ற த் 'ச்சங்க விதானத்தின் படியே விதானமாயிருந்தவர் ஆதிசேஷரான திருவனந் தாழ்வான; அவரையன்றே ஸ்வாமியாக வழிவெடுத்தார்.

27. கூடார வெற்றிலைக் கோலிந்தர்!

யஜ்ஞாந்தி பரவாரான பல பல ஆத்மைதி கள் முதலே ஸ்வாமியோ, எதிர்ப்பு கோபபவர் களாய் (கூடாரவர்களுள்) நுந்து பிறகு கூடினவர் களாய் ஸ்வாமிக் குறைநியைத் தந்தார்கள். அவர் களை வெல்லாநறகு உறுபாயிடுக சீர்களை யுளையவர் ஸ்வாமி. ஆதற் றார்கள் எனவென்றிடு. கோலம் வைதுஷ்யம்மட மடல், துவய மங்கள் விந்தல கணங் களாம், துவயாத்ம் குணங்களும் பல பல. ஸ்வாமியின் வடிவழக ஸ்ரீகத மாத்திரத்திலேயே விநாட்ட வாகள் பல பலா (கோலிந்தர்) பகக்களை மேல்பத னு'வகண்ணன் கோலிந்த ருயினன், ஸ்ரீ ஸுதிகதிகனும் கோசபதார்த்தமென்று கீழே காட்டினுமாகவாயே ஸகலப்ரமாணங்களையும் "பிப்ரதயல்பச் சந்தாத் வேரோ மாமயம் பரதசிஷ்யஜி" எனறும் டியான பீதியைப் போகடி சக்ததபையாலே ஸ்வாமியும் கோலிந்தர். பகப்ரயாகளான கம்சமகாத் தவ ரென்றுமாம்.

28. தலைவன் பிச்சொந்து.

“குறையொன்று மில்லாத கோயிந்தா! உன்றன்னைப் பிறவி பெறுந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம்” என்றும் வார்த்தை ஸ்வாமி யெம்பெருமானாரை நோக்கி ஸ்ரீவைஷ்ணவ குலத்தவர்கள் யாவரும் சொல்லத் தக்கது. ஞானம் அனுட்டானம் பரஸம்ருத்த்யேக ப்ரயோஜனத்வம் ஆகிய மூன்றும் ஆசார்ய பீடஸ்தர்களுக்கு அவச்யாபேகிதங்கள். ஞானமிருந்து அனுஷ்டானமில்லையானாலும் பயனில்லை; அனுஷ்டானமிருந்து ஞானமில்லையானாலும் பயனில்லை; இவை யிரண்டு மிருக்கவேண்டுமென்பர்: இவை யிரண்டு மிருந்தாலுங்கூட, பரஸம்ருத்தியே பேராயிருக்கையிலையாகில் பயனில்லை; இவை மூன்றும் கன்கு நிறையப் பெற்றவர் ஸ்வாமியே. குறையில்லாத—குறையொன்றில்லாத — குறையொன்றுமில்லாத என்று யோஜித்து மேற்சொன்ன மூன்றிலும் குறையற்றிருப்பவர் ஸ்வாமியே யென்று கொள்வது. கூரத்தாழ்வான் ஸ்வாமிக்கிட்ட தனிப்பனில் “தலைவன்கித்தோ!” என்று விசேஷணமிட்டது பரஸம்ருத்த்யேகப்ரயோஜனத்வத்தையே காட்டினபடி. இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த ஸ்வாமி நமக்குக் குல கூடஸ்தராகித் திருவவதரிக்கப்பெற்றது வாசாமகேசரமான நமது பெரும் பாக்கியமன்றோ. தவீபார்த்தரங்களிற் பிறவாதே னும் பூத்விபத்திற் பிறந்தது, பசுபதிக்கிரமிடாதிபொனிகளிற் பிறவாதே மாஸிடப்பிறவியிற் பிறந்தது, அதிலும் பகவத்பாகவதபக்தி முதலியவற்றுக்கு நிலமல்லாத மறுஷ்யவர்க்கத்தில் பிறவாதே ஆஸ்திக குடும்பத்தில் பிறந்தது, இவையெல்லாவற்றுக்கும் மேற்படவன்றோ “தததுபந்த மநாவஸிப்தே” என்று போறிவாளர் பேசும்படியான பெருமை வாய்ந்த எம்பெருமானார் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவஸந்தானத்திலே நாம் பிறக்கப்பெற்றது. இந்த ஹர்ஷப்பாகர்ஷத்தைக் காட்டுவதாம் * உன்றன்னைப் பிறவி பெறுந்தனை புண்ணியம்யாமுடையோமென்பது. உன்றன்னை யென்பதற்கு ‘உன்றன்னைக்கொண்டு’ என்று பொருள் கொள்வது மிகச் சிறக்கும். உன்றன்னால் என்றபடி.

(உருபுமயக்கம்.) * ஸ்ரீ வித்ஸாதஸ் தம் ஜநயதி தத்
 ச்ரேஷ்டம் ஜநம் * என்கிறபடியே நாங்கள் ச்ரேஷ்ட
 ஸ்ரீ வித்ஸாதஸ்மத்தை தேவர் திருவருளாலன்றோ
 பெற்றிருக்கிறோம். “யதீசுவர ஸ்ரீஸுவதிஸுபிதாசுவா
 நாம் ஸதாம் வஸாமி சரணம்புஜம் ப்ரணதிசாலிநா”
 என்று மஹாசாயர்கள் ஆசைப்படுவதற்குறுப்பானார்
 திரளிலென்றோ ஜனீத்திருக்கிறோ மென்றவாறு.
 ஸ்வாமி திருவம்சத்தலே நாம் பிறக்கப்பெற்றது. நம்
 குலவுளக்காக ஸ்வாமி அவதரிக்கப்பெற்றது ஆகிய
 இரண்டும் இங்கு விவக்ஷிதமென்க.

29. சிற்றஞ்சிறுகாலே வந்துள்ளச்சேலித்து.

* எற்றைக்கு மேழிழ் பிறவிக்கு முன்றன்றோ
 டெற்றோமேயாவோம் உனக்கே நாமாட் செய்வோ
 மென்பது நாமெல்லோரும் ஸ்வாமியை நோக்கிறே
 சொல்லத் தகுந்த வார்த்தை. ஆழ்வார்கள் * இரண்
 தருமா ஞாலத்துளியிப் பிறவியான வேண்டாமென்
 றும், * உயக்களுத பற்பிறப்பிலென்னை மாற்றியென்
 றும், * ஆதலால் பிறவி வேண்டேனென்றும் புநர்ஜன்
 மத்தை வெறுத்துப் பேசுவார்கள். நாம் அப்படி
 வெறுக்கவேண்டா; எத்தனை ஜன்மங்களும் யதேஷ்ட
 மாக நோட்டும்; நெருகிற ஜன்மங்கள்தோறும் இப்
 போது நமக்கு வாய்த்திருப்பதுபோலவே எம்பெரு
 மானார் திவ்யஸூக்தி ஸூக்தங்களையே பருகும் பாக்கி
 யம் வாய்த்திடுமானால் பிறவியில் வெறுப்பு நமக்
 கேறுக்கு? ஒரு பிறப்பன்று, ஒன்பதினுபிரம் பிறப்பு
 மெப்போமக. அதற்குச் சளைப்போமல்லோம்;
 ஆனால் அப்பிறவியோறும் (உன்றன்றோடெற்றோமேயா
 வோம்) ‘இராமானுசனடியார்’ எனனும் விருதுக்கு
 லோபமின்றிக்கே யிருக்கக் கடவோம். (உனக்கே நாம்
 ஆட்செய்வோம்) “வடுக நம்பி ஆழ்வானையு மாண்
 டானையும் இருகரைவரென்பர்” என்கிற பூதி வசந
 பூஷண ஸூக்தியின்படியே இரு கரைவராகாமே வடுக
 நம்பியையப் போலே ஸ்வாமிக்கே அடிமை செய்து
 கொண்டிருக்கக் கடவோம். ஆனால் “வாழி யெதி
 ராசன் வாழி யெதிராசன், வாழி யெதிராசனென்

வாழ்த்துவார் தாளிணையில் தாழ்த்துவார் விண்ணோர் தலை. என்று மாபுனிகளாளுளிச் செய்தபடியே நமக்குப் புனர்ஜன்ம மின்றிக்கே முக்தி ஸாம்ராஜ்யம் பிராப்தமாய்விடுமானாலும் * ஏரார் முயல்விட்டுக் காக்கைப் பின்போவதே * என்கிற திருமங்கையாழ்வாரறுஸந்தானமேயாயிருக்கக் கடவோம். * கையில் கலியென் னக் கண்ணனைக் காட்டித்தரினும். உன்ரன் மெய்யில் பிறங்கிய சிவந்தி வேண்டிலன் யான் * என்ற அழத் த்ரறுஸந்தானமே உறைத்திருக்கக் கடவது நமக்கு.

30. வங்கக்கடல் கடைந்த மாதவனை.

திருப்பாவை முப்பதுக்கும் வங்கக்கடல் கடைந்த மாதவன் தான் லக்ஷபூதன். கண்ணிராளை லக்ஷய பூதனாகக் கொள்ளுமவர்கள் தேவர்களில் பிரார்த்தனை யினால் கடலைக் கடைந்து அமுதங் கொடுத்து 'பலேக் ரவிர் ஹி கமலாவாபேஷ ஸர்வச் ச்ரம' என்று பட்ட ராளுளிச் செய்தபடியே பிராட்டியையும் பெற்று மதிழ்ந்த எம்பெருமானைப் பொருளாகக் கொள்க. திருப்பாவை ஜீயவென்ற திருநாமத்திற் கேற்ப எம் பெருமானாரையே திருப்பாவைக்கு லக்ஷய பூதராகக் கொள்ளுமவர்கள். இங்ஙனே பொருள் காண்க:—
 •நிர்மத்க்ய ச்ருதி ஸாகராத்* என்றும் * நாமாய்ஹம் த்ரவிட வேதஸாகரம் * என்றும் கடலாகச் சொல்லப் பட்ட ஸர்வக்ருத த்ரவிட உபய வேதங்களுக்கும் திருநாவின் மந்தரத்தால் கடைந்து "வசஸ்ஸுதாய்... ஸுமநஸோ பெளமா பிபந்த்வந்ஹம்" என்று ஸ்வாமி தாமே யருளிச்செய்தபடி. நிலத்தேவர்கள் நித்யாநுபவம் பண்ண அமுதமளித்தவர் ஸ்வாமி. (மாதவனை) மா—மஹத்தான. தவனை—தவத்தை (தபஸ்ஸை) யுடையவரை; மஹாதபஸ்ஸையென்ற படி. தபஸ்ஸிகளின் தலைவரன்றோ ஸ்வாமி எம்பெரு மானார். (இங்கு இப்பரிகரைப்பார்.) இங்ஙனே முப்பது பாசுரங்களுக்கும் நாம் காட்டின நிர்வாஹமும் * அணி புதுவைப் பைங்கமலத் தண்டெரியல் பட்டர்பிரான் கோதை திருவுள்ள முகந்ததே யென்று கொண்டு உபந்யாஸ கோஷ்டிகளிலெடுத்துரைக்குமவர்கள்.

• “செங்கண் திருமுகத்துச் செல்வத் திருமாலே லெங்
குந் திருவருள் பெற்று இன்புறுவர்” - “பீதகலாடைப்
பிரானார் பிரமகுருவாகி வந்த” - “எந்த பெரியாழ்வா
ரருளிச் செயலின்படியும், • ஸா முர்த்திர் முரமர்த
நஸ்ய ஜயதி” என்ற ஸப்ததிஸுவித்திப்படியும் ஸாக்ஷாத்
பூமீந்நாராயணாவதாரமான எம்பெருபாருடைய
திருவருளை எங்கும் பெற்று • அம்ருதஸாக்ஷாத்ந்
நிமக்ந ஸர்வாவயவாஸ் ஸுகமரஸீரந்” என்று தலைக்
கட்டிற் குயிற்று.

திருப்பாவை ஜீயச் திருவடிகளே சரணம்.